

HAYVANLAR AÇ KALIR AMA AÇ GÖZLÜ DEĞİLDİRLER

Trenlerle seyahat eden kardeşlerimiz trenlerin yemekli vagon bölümünü biliyorlardır. Vagona mümkün olan ölçüde masalar yerleştirilmiş. Bu masalarda yapılan sohbeti ikinci bir masadan oturanların duymaması mümkün değildir. Hele sohbetin dozu biraz yüksek perdeden ise.

Bir seyahat esnasında kahvaltı için gittiğim vagona arkamda oturan iki ailenin sohbetine kulağım takıldı. Hal ve tavırlarından, giyim ve kuşamlarından anlaşıldığına göre her iki ailenin de refah seviyesi orta halli bir ailenin üstünde gözüküyordu. Çünkü hem beylerin, hem de eşlerinin üzerinde pahalı sayılabilecek giysiler vardı. Belli ki refah seviyeleri yüksekti. Birçok aileye göre mutlu olmaya yetecek bir yaşam seviyesine sahiptiler. Fakat bayanlardan birinin her şeyden şikâyet eder bir hali vardı. Hiçbir şeyden memnun değilmiş gibi şikâyetler sıralıyordu.

Yolculuk ilerledikçe mesleklerinde de söz etmeye başladılar. Aile reisinin biri İstanbul'da Avukat, diğeri de şirket sahibiymiş. Avukatın eşi olan bayan, yukarıda da izah ettiğim gibi her şeyi eleştiriyordu. Efendim, vagon neden bu kadar sallanıyormuş, yemek çeşitleri neden bu kadar azmış, garsonlar yeteri kadar ilgilenmiyormuş. Oysaki Avrupa'da trenler daha konforlu imiş. Yılan gibi kayıyorlarmış, hiç sarsıntı yapmıyorlarmış, hâlbuki bizim trenler insanın içini dışına çıkarıyormuş vs. Erkekler gülümseyerek, diğer bayan da bozacının şahidi şıracı hesabı tasdik ediyordu.

Bayan diğerlerine söz hakkı tanımadan konuşmalarına aralıksız devam ediyordu. Komşuları çok lüks araba almış, diğer bir komşunun eşine bilmem nereden kürk getirtmiş, Marmaris'ten çok pahalı bir siteden yazlık almışlar...

Sıra güncel konu tanzim satış mağazaları ile devam etti. Tanzim satış mağazalarının eski komünist rejimlerde olduğunu, gerici hükümetin ülkeyi komünistlikle idare ettiğini, bir adamın bir ülkenin başında bu kadar kalmaması gerektiğini, ülkenin her şeyini sattığını, ülkenin gelirini taşla toprağa gömdüğü vs. yakışsız ifadelerle eleştirilerine devam etti.

Bayanın gözünde kara bir gözlük yoktu ama içi kapkara olduğu için her şeyi kara ve kusurlu görüyordu. Etrafa sürekli mutsuzluk saçıyordu. Kadının konuşmalarından ve diğerlerinin de lakırdılı tasdikleriyle rahatsız olduğum için yemekli vagonu terk ederek yerime döndüm ve düşünmeye başladım. Karnı tok, sırtı pek olan bu insanlar neden bu kadar mutsuz. Bu düşünceler beni, bir yatsı namazı sonrası evime dönerken konteynırdan çöp toplayan bir kardeşimle yaşadığım bir olayı çağrıştırdı.

Gecenin karanlığında hafifçe çiseleyen yağmurda şarkı söyleyerek konteynırdan çöp toplayan kardeşime selam vererek yaklaştım: " Nasılsın hemşerim bu topladıklarından para kazanabiliyor musun?" dediğimde: "Sağol amca Allah'a şükür çoluk çocuğumu aç bırakmıyorum, ailemin ihtiyaçlarını karşılıyorum" derken ağzından çıkan kanaatkâr sözleri hala kulaklarımda çınlıyor. Bir tarafta pahalı elbiseler içinde sırtı pek, karnı tıka basa tok insanların mutsuzluğu, diğer tarafta karnı tıka basa doyan insanların attıkları çöplerden topladıklarıyla karnını doyuran kanaatkar insanlar.

Peki, yukarıda arz ettiğim gibi karnı toklar böyle de gözü açlar(!) nasıl? Son günlerde emekliler üzerinden açlık mersiyeleri düzülüyor. Ben de emekliyim. Allah'a şükür devletimiz bugüne kadar bizleri aç susuz bırakmadı. Evet bir hata yapıldı. Ama düzeltileceği söyleniyor. Ben de düzeltileceğine inanıyorum. Çünkü bugüne kadar devletimiz verdiği her sözünü yerine getirdi.

Mecbur kalmadıkça mavi dolmuşlara binmem. Genelde Belediyenin Kırmızı otobüslerini tercih ediyorum. Geçenlerde mecburen mavi dolmuşa bindim. Araba tıklım tıklım dolu. Mecburen düşmemek için askılara yapışarak gidiyoruz. Arabası olan emekli bir arkadaşım" Ne bu hocam balıksırtı dolduruyorlar insanın haşatını çıkarıyorlar" diyerek sızlanmaya başladı. Ağzımın ucuna kadar geldi. Haydi kalbini kırmayayım, dedim. Geçen gün yine dış hastanesine giderken yine arabası olan emekli

bir arkadaşım ile karşılaştım. Hastane durağında indiğimizde arabanın içinde özür dilerim “ B...k” kokuyor demesin mi? Oysaki benim burnum o kadar hassas olmasına rağmen ben böyle bir koku hissetmedim. Diş hastanesinde salonda sıra beklemeye başladık. Salonda sıra bekleyen 18 kişiden on dördü emekli arkadaşlar idi. Başladılar koro halinde Cumhurbaşkanı eleştirmeye. Düşündüm de Aç olan hayvanlar aç gözlü olmuyor da, tok insanlar yine aç gözlü oluyorlar.

Sonuç; dolmuş bedava, hastane bedava, ilaç bedava. Anasına, babasına bakana para. 20 yıl önce böyle bir şey var mıydı? Bu kadar bedavacılık da çok fazla. Böyle giderse devletimiz ne toku, ne de açgözlü insanımızı doyurabilecek. Duyduğumuza göre Avrupa’da insanlar 20 avro vermeden doktora gözükemiyormuş. Gerek halk dolmuşlarında gerekse doktor muayenelerinde çok cüz’i de olsa bir ücret konsa ne halk dolmuşlarında, ne de hastane kapılarında bu kadar yoğunluk olmaz. Çok yakın doktor dostlarım var. Doktor soruyor: “ şikâyetin ne?” hiçbir şikâyetim yok. “peki, niye geldin?” “ Tedbir olarak şöyle bir gözükeyim, diye geldim” diyen emekli arkadaşlarımız” Tedbir hastalığı” icat ederek hastane koridorlarını işgal ettiklerini sağlıkçılardan duyuyoruz.

Bir tarafta elde ettikleriyle yetinmeyenler, bazı insanlar daha fazla elde ediyor diyerek, ondan daha fazlasını elde etmek için yarışan muhteris insanlar. Bu tiplerin dünyada kazandıklarıyla karınları doysa bile gözlerinin doyması mümkün değildir. Gözü doymayan insanları bu dünyada doyurmak mümkün değil. Bunlar için Gazali İhyasında şöyle bir benzetme yapıyor. “ Dünyaya tamahı olan kanaatsiz ve şükürüz insanların durumu, susuz bir insanın susuzluğunu deniz suyu ile gidermesine benzer. Deniz suyunu içtikçe harareti artar. Dana çok içmeye devam eder. Sonunda da patla gider.” diyor. Bu insanlar da kazandıkça kazanır, sonunda da kazandıklarını yiyemeden öbür dünyaya cıs cıbil giderler. Öldükten sonra da gözlerini doyurmaya bir avuç toprak bile fazla gelir

Bu tiplerin için Anadolu’da söylenen bir söz vardır. Allah gözünü toprakla doyursun.